

ΑΡΗΣ
ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ
Παντρεμένες

ΚΕΔΡΟΣ

1

Ήταν ένα ζεστό βράδυ καλοκαιριού.

Σε μια μονοκατοικία της Αγίας Παρασκευής, μια φίλη μου, πρώην αεροσυνοδός της Ολυμπιακής, γιόρταζε για την παχυλή σύνταξη που είχε πάρει πρόσφατα από το κράτος. Ήταν μόλις σαράντα ετών.

Τη ζήλευα, εννοείται.

Η αεροσυνοδός επέμενε να μη λείψω από το πάρτι της. Είχε κάτι φίλες ελεύθερες που ήθελε να τις αποκαταστήσει.

«Φέρε κι εσύ κανέναν δικό σου», είπε. «Κατά προτίμηση νέο, ωραίο και πλούσιο».

«Σου έχω ένα κελεπούρι», είπα.

Την άκουσα να γελάει με ευχαρίστηση.

Ο Άγγελος ήταν γύρω στα σαράντα πέντε, ιδιαίτερα αρρενωπός, με γκριζα μαλλιά (αλλά, πάντως, μαλλιά), πράσινα μάτια και κορμί καλογυμνασμένο. Επίσης, μπορούσε να κάνει μια ολόκληρη κουβέντα χωρίς να αναφερθεί στα ζώδια. Είχε χωρίσει πριν από λίγο καιρό με την αγαπημένη του και, για να ξεχάσει, το είχε ρίξει στο ποδή-

λατο. Συνουσιαζόταν με τις ανηφόρες. Δεν ήταν ακριβώς νέος, δεν ήταν ακριβώς πλούσιος, πάντως ήταν ωραίος.

Η αεροσυνοδός μόλις τον είδε εκείνο το βράδυ στο πάρτι ενθουσιάστηκε.

«Πού τον έκρυβες τόσο καιρό;» είπε με μάτια που γυάλιζαν.

Κι ύστερα πρόσθεσε σκύβοντας στο αυτί μου:

«Ξέχασε τις φίλες μου, τον κρατάω για μένα».

Της τον παρέδωσα ευχαρίστως, κι εκείνη άρχισε να τον ξεναγεί στον μπουφέ που είχε στήσει στον κήπο του χλιδάτου σπιτιού της, το οποίο είχε φτιάξει με τα λεφτά του Έλληνα φορολογούμενου.

Οι φίλες της – για τις οποίες έψαχνε γαμπρό – κάθονταν σε μια γωνιά, ανάμεσα σε ορτανσίες και αναρριχητικά φυτά. Έμοιαζαν με τις μάγισσες από την πρώτη σκηνή του *Μάκβεθ*. Μόνο που δεν ήταν τόσο γριές. Ήταν παχουλές, φορούσαν φαρδιές πανταλόνες και είχαν νύχια βαμμένα στα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Έκανα στροφή επιτόπου.

Δίπλα σε μια πυκνόφυλλη καστανιά, δύο κοστουμαρισμένοι άντρες μ' ένα ποτό στο χέρι συζητούσαν χαμηλόφωνα.

Τους αγνόησα.

Εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνισή της μια ηθοποιός που ενδιαφερόμουν να κάνω τη γνωριμία της. Μόλις ωστόσο πήγα να την πλησιάσω, βγήκε στο γρασίδι κι ο άντρας της, γνωστός σκηνοθέτης.

Κατάρρα!

Άρχισα να πιστεύω ότι η βραδιά μου θα πάει στα χαμέ-
να.

Κοίταξα γύρω μου με απελπισία. Πώς διάβολο θα περ-
νούσα εκείνη τη νύχτα; Δεν υπήρχε ούτε μια γυναίκα της
προκοπής για ν' ασχοληθώ μαζί της. Δεν έμενε παρά ν'
αρχίσω να φλερτάρω με τα σουβλάκια και τις σαλάτες
που μαραίνονταν στον μπουφέ, όμως δεν είχα πεινάσει
ακόμα.

Κατευθύνθηκα στο τραπέζι με τα ποτά.

Έψαχνα να βρω την πιο ακριβή φιάλη οίνου για να
ανοίξω (πλήρωνε το ελληνικό κράτος, είπαμε), όταν
άκουσα μια φωνή πίσω μου:

«Με συγχωρείτε, αλλά αν δεν σας ρωτήσω, θα σκάσω».

Γύρισα και βρέθηκα μπροστά σε μια ψηλόλιγνη γυναί-
κα που είχε σίγουρα κάνει πλαστική στη μύτη της. Είχε
λευκή επιδερμίδα, μακριά μαλλιά βαμμένα σαν τις φωτιές
της κόλασης και τα λεπτά εκείνα χείλη που χαρακτηρί-
ζουν τις φλύαρες ιδιοσυγκρασίες.

Στο χέρι της κρατούσε ένα ψηλό ποτήρι με βότκα. Τα
δάχτυλά της ήταν μακριά, με περιποιημένα νύχια. Δεν
φορούσε κοσμήματα, εκτός από ένα ρολόι Ρόλεξ. Δεν μ'
ενοχλούσαν πια τα Ρόλεξ, η αισθητική μου είχε αρχίσει
τους συμβιβασμούς.

Την κοίταξα παραξευεμένος. Πώς ξεφύτρωσε εδώ τού-
τη η καλλονή, αναρωτήθηκα.

Η γυναίκα με τη βότκα στεκόταν μπροστά μου και με κοιτάζε ελαφρώς περιπαικτικά καθώς διέκρινε το θαυμασμό στα μάτια μου. Περίμενε μια απάντηση όσο εγώ έβαζα κρασί στο ποτήρι μου.

«Τι ακριβώς θέλετε να με ρωτήσετε;» είπα φροντίζοντας να την κοιτάζω στα μάτια και όχι στο στήθος.

Η άγνωστη με άγγιξε στο μπράτσο – φορούσα ένα λινό μαύρο πουκάμισο.

«Είστε κάποιος γνωστός;» ρώτησε.

«Είμαι γνωστός της οικοδέσποινας», είπα.

«Όχι, δεν εννοούσα αυτό», τράβηξε εκείνη το χέρι της. «Εννοώ, μήπως είστε κάποιος επώνυμος; Κάτι μου θυμίζει το πρόσωπό σας».

Απόρησα με το θράσος της. Πώς δεν με αναγνώρισε αμέσως; Πώς δεν έσπευσε να μου ζητήσει αυτόγραφο; Πώς δεν άρχισε τα εγκωμιαστικά σχόλια μόλις με είδε;

Προσπάθησα να το παίξω σεμνός.

«Διαβάζετε ελληνική λογοτεχνία;» ρώτησα.

Φάνηκε να τη χτύπησε κεραυνός.

«Μη μου πείτε ότι είστε η Μαντά;» είπε γελώντας.

Τουλάχιστον είχε χιούμορ.

Γέλασα με τη σειρά μου.

«Λυπάμαι που θα σας απογοητεύσω», είπα. «Είμαι ο Σατανάκης».

«Ούτε καν η Δημουλίδου», είπε αποκαρδιωμένη κι έκανε να φύγει.

Κατάπια την περηφάνια μου – ήταν πικρό το ποτήρι – και την άδραξα από το χέρι.

«Μη φεύγετε», είπα. «Μη με αφήνετε μόνο αυτή τη βαρετή βραδιά».

Στάθηκε και με κοίταξε κοροϊδευτικά.

«Θα μείνω μόνο αν μου υποσχεθείς», το γύρισε ξαφνικά στον ενικό, «ότι θα γράψεις ένα μπεστ σέλερ που θα σε κάνει διάσημο».

Απελπίστηκα κάπως με τον ηράκλειο άθλο που μου ζητούσε.

«Τόσα χρόνια προσπαθώ να γράψω ένα μπεστ σέλερ», μουρμούρισα. «Έχω πάθει κύφωση σκυμμένος πάνω απ' το χαρτί. Τυφλώθηκα σαν τον Μπόρχες. Πέσανε τα μαλλιά μου...»

«Υπερβολές», είπε εκείνη τελειώνοντας το ποτό της. «Θα σε βοηθήσω εγώ να γράψεις το μπεστ σέλερ του αιώνα. Θα γράψεις τη ζωή μου».

Ωχ, σκέφτηκα, άλλη μια γυναίκα που πιστεύει ότι η ζωή της αξίζει να γίνει βιβλίο. Λες κι έχω μαγνήτη και τραβάω τέτοιες ψυχές. Κάποιος μ' έχει σίγουρα καταραστεί. Η Πολύμνια ίσως, η μούσα της λυρικής ποίησης.

Ωστόσο, μου άρεσε η φωνή της. Κι εκείνο το κοντό φόρεμα του Versace που φορούσε.

«Πώς σε λένε;» ρώτησα, υιοθετώντας κι εγώ τον ενικό.

«Μυρτώ», αποκρίθηκε. «Αλλά δεν θα χρησιμοποιήσεις το πραγματικό μου όνομα στο βιβλίο σου».

«Εννοείται», συμφώνησα.

Το φόρεμά της είχε ένα ντεκολτέ που άφηνε να φαίνεται το στήθος της. Δεν είχε μεγάλο στήθος – αλλά τότε μ' άρεσαν τα μεγάλα στήθη;

«Τι ποσοστό θα πάρω όταν εκδοθεί το βιβλίο;» ρώτησε η γυναίκα που ήθελε να γράψω τη ζωή της.

«Τι θα έλεγες για δέκα τοις εκατό;» πρόσφερα, γαλαντόμος όπως πάντα.

«Είσαι κλέφτης!» τσίνισε. «Θέλω το πενήντα τοις εκατό, ούτε ευρώ λιγότερο».

Ετοιμαζόμουν να κάνω μια αντιπροσφορά, όταν μας πλησίασε ένας καλοξυρισμένος πενηντάρης με στυλντά μαύρα μαλλιά, τζιν παντελόνι, γκριζο πουκάμισο και παπούτσια από μαλακό δέρμα. Έπιασε τη Μυρτώ από τη μέση και με κοίταξε στα μάτια.

«Ο άντρας μου», είπε εκείνη. «Ο Διονύσης».

Του έτεινα το χέρι.

«Έχετε το όνομα του τελευταίου θεού που πήρε τη θέση της Εστίας στον Όλυμπο», είπα για να του κάνω ένα κομπλιμέντο.

Μου έσφιξε το χέρι με ατσαλένια λαβή.

«Σας αρέσει η μυθολογία;» ρώτησε.

«Μου αρέσει η ανάγνωση!» είπα.

«Εγώ διαβάζω πολλή μυθολογία», είπε. «Έχει περάσει από τα χέρια μου όλη η σειρά του Κάκτου».

«Αρχαιολάτρης;» ρώτησα.

«Τυπογράφος».

«Τιμώ και σέβομαι το επάγγελμά σας», είπα. «Χωρίς εσάς δεν θα είχαμε βιβλία».

«Το επάγγελμά μου ήταν το πρώτο που χτύπησε η κρίση», είπε. «Ποιος διαβάζει βιβλία τώρα;»

Εκείνη τη στιγμή ήρθε η οικοδέσποινα κι έπιασε τον τυπογράφο από το χέρι.

«Έλα να σου δείξω μια σπάνια έκδοση που βρήκα στο Μοναστηράκι», είπε. «Θέλω τη γνώμη σου».

Η συνταξιούχος αεροσυνοδός έκανε τώρα εμπόριο συλλεκτικών βιβλίων.

Βρέθηκα πάλι μόνος με τη Μυρτώ.

«Άκου, δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ μαζί σου», είπε εκείνη. «Ο σύζυγος είναι πολύ ζηλιάρης».

Σύζυγος; Από πότε μια παντρεμένη ονομάζει τον άντρα της σύζυγο; Κατάλαβα ότι υπήρχε κάποιο θέμα στο ζευγάρι.

«Μα καλά καλά δεν γνωριστήκαμε, φεύγεις;» διαμαρτυρήθηκα. «Και εκείνο το βιβλίο που θα γράφαμε;»

Η Μυρτώ κοίταξε γύρω της αγχωμένη.

«Δεν μπορώ να σου δώσω τώρα το τηλέφωνό μου, μπορεί να μας βλέπει ο σύζυγος», είπε. «Ύστερα κάτι σκέφτηκε, «Είσαι στο facebook;» ρώτησε.

«Ασφαλώς», είπα. «Ποιος δεν είναι στο facebook;»

«Ωραία, τότε θα σε βρω εκεί», είπε η Μυρτώ κι ύστερα έκανε στροφή και χάθηκε μέσα στο σπίτι.

Σήκωσα το ποτήρι μου με το κρασί και ήπια στην υγεία του γάμου, που διαλύει τις σχέσεις.

Κι έπειτα στην υγεία του facebook, που δημιουργεί καινούργιες.

2

Η πρώτη μου σκέψη την άλλη μέρα το πρωί ήταν να αναζητήσω τη Μυρτώ στο facebook.

Σηκώθηκα ράθυμα από το κρεβάτι και τράβηξα κατευθείαν για το διπλανό δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο υπολογιστής. Ο υπολογιστής μου χρειαζόταν επειγόντως αναβάθμιση. Ήταν πιο αργός κι από υπάλληλο σε εφορία.

Μέχρι να πάρει μπροστά, εγώ έκανα την καθημερινή μου τουαλέτα – στην οποία δεν περιλαμβανόταν το χτένισμα, λόγω φαλάκρας –, ήπια ένα ποτήρι φρέσκο χυμό πορτοκαλιού για να φύγουν οι τοξίνες κι έφτιαξα μια κούπα ζεστό νεσκαφέ, για να επικοινωνήσω με το περιβάλλον.

Ύστερα από κανένα μισάωρο, μπήκα επιτέλους στον θαυμαστό κόσμο του facebook. Έψαξα αμέσως τα αιτήματα φιλίας. Η Μυρτώ μου είχε ήδη στείλει ένα. Στη φωτογραφία του προφίλ της ήταν αγκαλιά με μια γάτα του Σιάμ – δεύτερο άσφαλο σημάδι ότι τα πήγαινε άσχημα με τον άντρα της.

Έκανα αμέσως αποδεκτό το αίτημα φιλίας της κι άρχισα να της στέλνω πνευματώδη μηνύματα, ικανά – όπως

υπέθετα – να συγκινήσουν την καρδιά μιας γυναίκας. Γνώριζα πολύ καλά ότι οι γυναίκες συγκινούνται μόνο από τρεις κατηγορίες αντρών: τους άντρες-αλήτες, τους άντρες-παιδιά και τους άντρες-κροίσους. Καθώς εγώ δεν ανήκα σε καμιά από τις τρεις αυτές κατηγορίες, δεν έμενε παρά να το παίξω καλλιτέχνης. Ήταν κι αυτή μια κατηγορία που έχει πέραση στο ασθενές (γκούχου, γκούχου) φύλο.

Περιμένοντας κάποια απάντηση από τη Μυρτώ, περιπλανήθηκα για λίγο στο προφίλ της. Όσο πιο νεανικές ήταν οι φωτογραφίες της, τόσο πιο χαρούμενη φαινόταν. Υπήρχε κι ένα λεύκωμα από το γάμο της. Στη συνέχεια, το χαμόγελο είχε χαθεί από το πρόσωπό της. Ήταν ολοφάνερο, η βέρα έβλαπτε σοβαρά την υγεία της.

Έτριψα τα χέρια μου με ικανοποίηση.

Η Μυρτώ άργησε κάπως, αλλά έστειλε επιτέλους το μήνυμά της. Ήταν ένα κατεβατό που, αν το τύπωνε κανείς, θα έπιανε τουλάχιστον δέκα σελίδες Α4. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Μήπως νόμιζε ότι ήμουν εκδότης και μου έστελνε καμιά νουβέλα;

Μου έγγραφε για την πεθερά της, που φρόντιζε να τη μειώνει με κάθε τρόπο, μου έγγραφε για το αμάξι της, που το παρέσυρε μια νεροσυρμή στα υπερβόρεια προάστια όπου έμενε, μου έγγραφε για την αδελφή της, που τη μισούσε, μου έγγραφε για τον άντρα της, που δεν είχε δουλειά εξαιτίας της κρίσης. Μου έγγραφε ακόμη και για τη γάτα της, που αργοπέθαινε από μια σπάνια ασθένεια.

Δεν χρειάζεται να πω ότι απεχθάνομαι να διαβάζω πυκνογραμμένα κείμενα – και μάλιστα στον υπολογιστή.

Της πρότεινα λοιπόν να μου δώσει τον αριθμό του κινητού της, μήπως και κανονίζαμε να βρεθούμε από κοντά.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού. Ευτυχώς, το είχα κοντά μου και δεν χρειαζόταν να μετακινηθώ.

Στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε ο φίλος μου, ο ωραίος γκριζομάλλης Άγγελος.

«Έλα, έφτασα, βρίσκομαι κάτω από το σπίτι σου», είπε.

Τι σήμαινε πάλι αυτό;

«Θέλεις ν' ανέβεις για καφέ;» ρώτησα.

«Δεν είσαι έτοιμος;»

Δεν κατάλαβα.

«Έτοιμος για τι πράγμα;»

Περίμενα την απάντηση της Μυρτώς στο facebook και δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ.

«Μα, καλά, δεν είπαμε χθες βράδυ ότι θα πηγαίναμε σήμερα για μπάνιο στη Βουλιαγμένη;» έκανε εκνευρισμένος.

«Να σου πω την αλήθεια, δεν το θυμάμαι», είπα. «Φαίνεται ότι ήπια κάτι παραπάνω στο πάρτι...»

«Άσε τα πολλά λόγια, βάλε ένα μαγιά και κατέβα γρήγορα. Έχω παρκάρει μπροστά σ' ένα συνεργείο κι ετοιμάζονται να μου επιτεθούν με κατσαβίδια».

Γέλασα. Πάντα υπερβολικός ο φίλος μου. Νομίζει ότι τον καταδιώκει το σύμπαν.

«Εντάξει, κατεβαίνω», είπα κι έκλεισα το τηλέφωνο.

Φόρεσα βιαστικά ένα μαύρο μαγιό κάτω απ' το τζιν μου, έσβησα τον υπολογιστή (δεν είχε ακόμα φτάσει μήνυμα από τη Μυρτώ) κι όρμησα στις σκάλες (για γυμναστική).

Ο Άγγελος με περίμενε πίσω από το τιμόνι της Άλφα Ρομέο του παίζοντας στα χέρια ένα κομπολόι από επεξεργασμένο κεχριμπάρι.

Μόλις γλίστρησα μέσα στο αυτοκίνητο, πέταξε το κομπολόι στο ταμπλό κι έβαλε μπροστά.

«Τι έχεις;» ρώτησα. «Φαίνεσαι εκνευρισμένος».

«Έχει αρχίσει να μου τη δίνει αυτή η χώρα», είπε. «Γεμάτη μαλάκες, υποκριτές και παράσιτα. Τους έχω σιχαθεί όλους».

«Δεν έχεις άδικο», είπα. «Αυτό όμως συμβαίνει από συστάσεως του νέου ελληνικού κράτους. Μπορείς να μου πεις τι σε απασχολεί πραγματικά;»

Ο φίλος μου οδηγούσε με επιδέξιους ελιγμούς – άλλοι το λένε σφήνες – ανάμεσα στα υπόλοιπα αυτοκίνητα. Βεβαιώθηκα ότι η ζώνη μου ήταν σωστά δεμένη.

«Αποφάσισα να κόψω το τσιγάρο», είπε. «Ίσως φταίει αυτό. Δεν έχω καπνίσει απ' το πρωί».

«Μα είσαι τρελός;» είπα. «Θέλεις να κόψεις το τσιγάρο εν μέσω κρίσης; Είναι σοβαρά πράγματα αυτά;»

Έβγαλα το πακέτο μου και του πρόσφερα ένα Κάμελ άφιλτρο.

Το έκανε πέρα.

«Όχι», είπε. «Τσιγάρο και ποδήλατο δεν πάνε μαζί».

Εκείνη την εποχή μια καινούργια μόδα είχε καταλάβει τους Αθηναίους: το ποδήλατο. Τα βράδια της Παρασκευής έβγαιναν όλοι τροχήλατοι στους δρόμους, κι αλίμονο στον φτωχό αυτοκινητιστή που έπεφτε πάνω τους. Κατέκλυζαν το οδόστρωμα, η κίνηση μπλοκάριζε, κι άντε μετά να εξηγήσεις γιατί καθυστέρησες στο ραντεβού σου.

«Μήπως ν' αρχίσω κι εγώ το ποδήλατο;» είπα. «Λες να κόψω έτσι το τσιγάρο;»

Η μηνιαία μου κατανάλωση σε καπνό κόστιζε όσο ένα επίδομα ανεργίας. Κάτι τέτοια άκουγε η Τρόικα και ήθελε να κόψει τα επιδόματα ανεργίας.

Ο Άγγελος έψαξε για σταθμό με ροκ μουσική στο ραδιόφωνο κι εγώ βρήκα την ευκαιρία να τον ρωτήσω:

«Τι έγινε χθες βράδυ; Τα βρήκατε τελικά με την αεροσυνοδό;»

«Η κοπέλα είναι τρελαμένη», είπε αποφεύγοντας την τελευταία στιγμή έναν μοτοσικλετιστή που έκανε προσπάθεια. «Χρειάζεται επειγόντως ψυχίατρο».

«Τι συνέβη; Όταν έφυγα, ήσασταν μες στην καλή χαρά».

Είχα ανοίξει το παράθυρο κι άφηνα το καυτό αεράκι να μου χαϊδεύει το πρόσωπο. Δυστυχώς, δεν μπορούσε να μου ανακατώσει και τα μαλλιά.

«Ενώ είχαμε αρχίσει ένα ωραίο φλερτ», ξεκίνησε ο Άγγελος, «και μιλούσαμε για μουσική και θέατρο και φαινόταν το πράγμα να οδεύει στη σωστή κατεύθυνση, ξαφ-

νικά το μάτι της γυάλισε, σηκώθηκε και με παράτησε σύ-
ξυλο. Έφυγε σαν τρελή, σου λέω».

«Τα 'χουν αυτά οι γυναίκες», είπα με φιλοσοφική διά-
θεση. «Μην ξεχνάς ότι ήταν η οικοδέσποινα. Μήπως
ήθελε απλώς να ανανεώσει τα ποτά;»

«Ήθελε να ανανεώσει... μην πω τι», μούγκρισε ο Άγ-
γελος που απέφυγε όσο μπορούσε τις βωμολοχίες.
«Απλώς εμφανίστηκε ένας κατσαρομάλλης με μουστάκι κι
εκείνη έτρεξε κοντά του σαν σκυλάκι του καναπέ. Μου
ήρθε να κάνω εμετό».

«Α, ξέρω ποιον λες. Είναι ένας σεφ που εμφανίζεται
στην τηλεόραση».

«Τώρα εξηγούνται όλα. Είδες τι κάνει η τηλεόραση;
Αναδεικνύει τις μετριότητες».

«Να με συγχωρείς, αλλά ο σεφ είναι πολύ καλός», τον
πίκαρα.

«Είμαι σίγουρος ότι θα φτιάχνει γεμιστά ντολμαδάκια
με αντσούγιες, γιουβαρλάκια με σαντιγί, κι ένα σωρό άλ-
λες μαλακίες».

Ο φίλος μου είναι της κλασικής κουζίνας.

«Δεν βαριέσαι», είπα. «Με την αεροσυνοδό τι απέγινε;»

«Τίποτα. Έμεινε με τον σεφ».

«Δες το από τη θετική του πλευρά», είπα. «Μπορεί να
μάθει να σου μαγειρεύει αργότερα».

«Χα!» κάγχασε ο φίλος μου. «Οι σημερινές γυναίκες
δεν ξέρουν να φτιάξουν ούτε φάβα!»

Πού τη θυμήθηκε τη φάβα;

«Υπερβάλλεις, όπως πάντα», είπα.

«Βρε, δεν πάνε στο διάβολο οι γυναίκες!» είπε ο φίλος μου.

Του έριξα ένα πλάγιο βλέμμα. Λες να το 'χει γυρίσει και να 'χουμε μπλεξίματα; Κανείς δεν ξέρει τι παρενέργειες μπορεί να έχει το απότομο κόψιμο του τοιγάρου.

«Εκεί που πάμε έχει κάτι Αλβανούς πρώτο μπόι», έριξα άδεια.

«Βρε, αί χάσου», μόρφασε. «Μπλέξαμε και με δαύτους».

«Άγγελε, νομίζω ότι πρέπει να ξαναρχίσεις το τοιγάρο», είπα.

«Ίσα ίσα, θα κόψω και την κιθάρα».

Ο φίλος μου είναι μουσικός. Επαγγελματίας. Βέβαια, με την κρίση, οι συναυλίες έχουν περιοριστεί.

«Άγγελε, πόσο καιρό έχεις να γαμήσεις;» είπα.

Με κοίταξε σουφρώνοντας τα χείλια.

«Τέσσερις μήνες», παραδέχτηκε. «Από τότε που χώρισα με την Αγνή, δεν έχω πάει με γυναίκα».

Η Αγνή ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής του. Ο φίλος μου όμως ανέβαλλε διαρκώς να την παντρευτεί κι εκείνη τελικά τον παράτησε. Του είχε στοιχίσει ακριβά, όμως δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τη φέρει πίσω.

«Άγγελε, δεν πιστεύω να θέλεις να σπάσεις κανένα ρεκόρ αποχής από το σεξ», είπα. «Χρειάζεσαι πολύ δρόμο ακόμα για να μπεις στο βιβλίο Γκίνες».

Είχαμε πια φτάσει στον κόλπο της Βουλιαγμένης. Η θάλασσα στραφτάλιζε στον μεσημεριανό ήλιο. Ο Άγγελος έκανε ξαφνικά μια μανούβρα δεξιά και πάρκαρα σε μια εσοχή του δρόμου, απέναντι από τη λίμνη και έξω από την ψαροταβέρνα του Λάμπρου.

Κατεβήκαμε στα βραχάκια. Η μικρή παραλία ήταν γεμάτη γερόντια. Είχαν στήσει τα καρεκλάκια τους κάτω από ανοιχτές ομπρέλες. Μερικοί μπαινόβγαιναν προσεκτικά στα γαλάζια νερά. Μέσος όρος ηλικίας ογδόντα. Έπαθα σκοτοδίνη.

«Είσαι τρελός;» είπα. «Πού μ' έφερες εδώ;»

«Είπα να συνηθίζουμε σιγά σιγά. Σε λίγο θα είμαστε στην ηλικία τους».

Τον κοίταξα έντρομος.

«Φίλε μου», είπα, «χρειάζεσαι επειγόντως γυναίκα. Εδώ δεν θα βρεις παρά μασέλες και ακουστικά βαρηκοΐας. Πάμε, σε παρακαλώ, μέχρι τον Αστέρα».

«Στον Αστέρα οι γκόμενες δεν γυρεύουν τύπους σαν εσένα κι εμένα», είπε ο Άγγελος. «Εκεί τα κορίτσια ψάχνουν χρήμα κι εξουσία».

«Δεν έχεις άδικο», συμφώνησα.

Έβγαλα το παντελόνι μου και το μπλουζάκι κι έτρεξα προς τη θάλασσα. Οι γριές με κοιτούσαν σαν να ήμουν κανένας φαλακρός Άδωνις.

Κάθε θεός έχει το κοινό που του αξίζει.

Ένας πλαστικός χειρουργός αρχίζει να κάνει λάθη στις επεμβάσεις του. Για να μη λιντσαριστεί από τις αγανακτισμένες πελάτισσές του ζητάει τη βοήθεια ενός συγγραφέα που έχει τον τρόπο του με τις γυναίκες.

Μόνο που οι γυναίκες αυτές είναι όλες παντρεμένες.

Κόλαση ή Παράδεισος;

9 789600 443752

2 Σ60 5255 ISBN 978-960-04-4375-2